

ALEX BERCA

Apa
sursă immanentă a vieții
-
O decizie bună sau rea?

DOUĂ STUDII
ASUPRA UNUI FENOMEN ECONOMIC
ȘI A UNUIA POLITIC

SEMĂNĂTORUL
Editura online
Iunie 2011

Apa - sursă immanentă a vieții

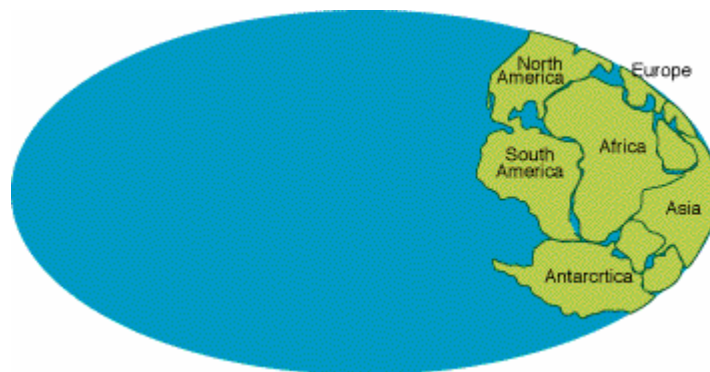
Lipsa apei un pericol în existența viitorului omenirii

Apa, este al doilea element vital pentru om, după aer¹. Controlul și modificările cursurilor apelor au fost și continuă să fie un pivot al puterii omului în lupta pentru supraviețuire.

Apa a fost întotdeauna una din sursele naturale indispensabile pentru oameni.

Pe glob apa este în proporție de 70% și cu toate acestea, ea nu este suficientă pentru a asigura condiții corespunzătoare de viață pentru toată populația actuală și viitoare a planetei noastre.

O imagine realizată din spațiu confirmă afirmația de mai sus iar grafic ea s-ar putea prezenta ca în figura alăturată :

După opinia specialiștilor oceanografi, oceanele care înconjoară Pământul se pot împărți în patru mari zone: Oceanul Pacific, Atlantic, Indian și Arctic, iar unii oceanografi, consideră apa din jurul Antarcticii că ar putea fi considerat cel de al cincilea mare ocean de pe glob.

Privind acest grafic putem să ne gândim la existența uneia dintre marile anomalii cu care se confruntă omenirea.

---

¹ Cât de importantă este apa pentru organismul uman este prezentată într-o mulțime de tratate de specialitate medicale: sistemul muscular al omului conține 75% apă; sângele conține 95% apă; grăsimile din organism, conțin 14% apă, oasele conțin 22% apă. Un copil nou născut are în organismul său 75% apă, iar un adult are circa 55-60% apă în organismul lui .

Peste 2/3 din populația globului trăiește în zone unde există numai ¼ din apa de pe glob.

În contrast cu aceasta, sursa cea mai mare de apă disponibilă există în zona fluviului Amazon și în bazinul fluviului Congo, unde trăiește o populație deosebit de redusă ca densitate și număr.

În schimb zonele geografice cu cele mai mari densități și cu cel mai mare număr de populații trăiesc acolo unde este o mare lipsă de apă (regiunea Mediteraneană, Orientul Mijlociu, India, China și multe dintre țările Africane).

Pentru a ne da și mai bine seama de această distribuție inegală a apei merită să arătăm că în întreaga Asie unde trăiește peste 60% din populația globului deține numai 36% din apa râurilor și o mare parte din ea se limitează la sezonul musonilor. America de Sud are numai 6% din populația globului dar deține 26% din apele curgătoare, iar Canada cu o populație de circa 35 milioane locuitori are de 30 de ori mai multă apă disponibilă pentru fiecare cetățean al ei decât întreaga Chină.

Peste 2 miliarde de oameni din întreaga lume nu au acces la apă de care au nevoie pentru băut și pentru salubritate, iar numărul acestora este de așteptat să crească la peste 4 miliarde până în anul 2050.

În Europa de exemplu, consumul de apă de băut diferă de la o zonă la alta. Țările din Sud, cum ar fi Grecia, unde clima este mult mai caldă consumă circa 2389 m.c. de apă pe cap de locuitor, în timp ce Letonia are un consum mediu anual pe locuitor numai de 684 m.c.

Țările Benelux au cel mai redus consum de apă de băut pe cap de locuitor, ajungând la numai 28 m.c. anual, iar consumul de apă al unui locuitor în SUA ajunge anual la 2500 m.c.

Această inegală distribuție, a fost și continuă să fie una din marile probleme ale lumii.

Dacă nu se vor lua măsuri rapide și mai agresive pentru a depăși penuria de apă potabilă este posibil ca lumea să asiste la un șoc creat de lipsa de apă potabilă.

După aprecierea unor specialiști, prezentată în revista *Fortune*, și de către ziarul Washington Post, **apa în secolul 21 va avea aceeași importanță cum a avut-o benzina în secolul 20.**

Viitorologi, din Statele Unite și din alte țări, consideră că un asemenea șoc al lipsei de apă, este posibil să se producă chiar înainte de anul 2025.

Unele state printre care Arizona, Texas și California simt încă de mulți ani marile dificultăți determinate de lipsa apei.

O mare parte din acest deficit de apă provine din faptul că circa 85% din apă în SUA, de exemplu, este destinată pentru nevoile agriculturii.

Cele mai multe dintre statele americane au avut uneori de suferit din cauza lipsei de apă din cauza unor probleme locale, dar niciodată acestea n-au constituit îngrijorări deosebite pentru populațiile acestor state, deoarece se știa că ele vor fi remediate. Unele state au fost și continuă să fie obligate să-și desfășoare viața în mod permanent în condițiuni de raționalizări severe ale apei.

În același timp alte state din centrul Statelor Unite au avut de suferit de pe urma unor enorme inundații ce au provocat enorme pierderi prin distrugerea de locuințe și a peste 30.000 de ha. agricole²

Chiar și în aceste condiții, asemenea probleme nu au fost și continuă să nu fie considerate atât de grave în comparație cu situația în care are loc penuria de apă în multe alte părți ale lumii.

Organizația Mondială a Sănătății estimează că unul din trei americani sunt bolnavi (având tensiunea ridicată, au probleme cu rinichi, au alergii și sunt deosebit de sensibili la diverși viruși și alte maladii), datorită apei pe care o beau sau a lipsei de apă.

După unele estimări efectuate de FAO, cel puțin 80 de țări suferă în prezent de o mare lipsă de apă, care le creează un mare pericol pentru sănătatea populației cât și pentru dezvoltarea economică a țării.

Limitarea sau chiar lipsa totală de apă a fost și continuă să fie un enorm obstacol în asigurarea producției industriale în general și a producției agricole în special.

Cred că numai prin modestele eforturi financiare ce se fac în prezent în diverse țări, situația aceasta va continua și în următoarele decade.

Referindu-se la o asemenea situație dificilă, Elias Salameh, fondator și director al *Centrului de Studiu al apei din cadrul Universității din Iordania* spunea în urmă cu aproape trei decade:

„...nu contează cât de mari vor fi progresele agriculturii Iordaniei prin extinderea irigațiilor; acest lucru se va reflecta începând cu anul 2010 când Iordania va fi complet dependentă de apa ploilor și se va transforma din nou într-un deșert.

Aceasta va destabiliza întreaga regiune. Nici una din țările din zonă (Egipt, Israel, Iordania, Siria, Arabia Saudită, și Emiratele din golf) nu vor putea asigura hrana populațiilor lor în viitor.

---

² Fluviul Mississippi, unul dintre cele mai mari fluvii din lume, al cărui traseu traversează centrul Statelor Unite de la Nord la Sud, a ajuns să aibă o cantitate de apă ce a dus la creșterea lățimii lui cu 4.8 Km. provocând inundații în orașele de pe malurile sale printre care Memphis și Tennesse. Aastă catastrofă națională este considerată ca fiind una din cele mai grave inundații cu care s-au confruntat orașele de pe malurile fluvilui Mississippi în ultimii 74 de ani.

Economiile țărilor din Orientul Mijlociu trebuie să fie restructurate în alte direcții datorită lipsei de apă.”

Chiar dacă afirmația lui Salameh nu s-a adevărat sută la sută, cred că dacă nu se vor lua cât mai curând măsuri de rezolvare a acestei probleme esențiale pentru viața și activitatea locuitorilor acestor țări, s-ar putea ca opinia lui Elias Salameh să se adevărească.

Atâta timp cât agricultura va fi limitată în utilizarea sistemul irigațiilor, productivitatea ei va fi deosebit de scăzută iar producțiile agricole vor devenii din ce în ce mai puține și insuficiente pentru a asigura necesitățile alimentare ale unei populații în continuă creștere.

După opinia unor specialiști ecologiști și a celor din domeniul agriculturii în prezent asigurarea hranei populației globului se realizează prin folosirea a peste 45% din cantitatea de apă furnizată de resursele naturale.

Asigurarea cu apă pentru băut și pentru nevoile agriculturii devine pe an ce trece o problemă deosebit de acută datorită faptului că numai 0,3% din rezervele de apă ale Pământului pot fi utilizate pentru consum – în special apa din râuri, lacuri, din pânza freatică de suprafață și apa ce se poate obține din colectarea apei de ploaie.

În timp ce peste 40% din hrana necesară populației globului provine din terenurile agricole irigate, lipsa apei se va manifesta printr-o scădere dramatică a producției produselor alimentare.

India este unul din exemplele cele mai concludente în această direcție.

În această țară care cunoaște o creștere a populației cu circa 18 milioane anual și care a ajuns în prezent la peste 1 miliard de locuitori, apa este vitală.

Institutele de cercetări din diverse țări specializate pe problema apei, arată că resursele subterane de apă sunt din ce în ce mai reduse și ca atare se reduc în mod substanțial posibilitățile de irigare a terenurilor agricole fapt ce determină o scădere masivă a producției produselor agricole.

Într-o țară ca India de exemplu, unde 53% din copii sunt deja în situația subnutriție și sub greutatea normală pe care trebuie s-o aibă la vârsta specifică, scăderea resurselor de apă și ca atare resursele de hrană va determina în mod categoric o creștere rapidă și de mari proporții a deceselor copiilor și a populației adulte.

Situații similare se regăsesc în prezent și în alte țări.

Etiopia, Nigeria și Pakistanul nu au posibilitatea de a asigura mijloacele de subzistență propriilor popoare și nici nu au posibilitatea de a importa produse alimentare.

În Nigeria de exemplu, populația se estimează că va crește de la circa 114 milioane cât sunt în prezent la peste 278 milioane în anul 2050

iar suprafața agricolă medie necesară pentru asigurarea necesarului de produse alimentare pe cap de locuitor va scădea de la 0.16 hectare la 0.06 hectare.

Prognoza creșterii populației în Pakistan prezintă o creștere de la 141 milioane cât este în prezent la peste 344 milioane în 2050, iar suprafața agricolă medie pe locuitor va scădea de la 0.09 hectare la 0.04 hectare.

Țări în care suprafața agricolă pe cap de locuitor este sub 0.03 hectare, cum ar fi Japonia, Coreea de Sud, Taiwan ș.a. importă peste 70% din produsele agricole alimentare necesare populației.

În condițiile de dezvoltare în continuare a activității economice, în special a industrializării și a creșterii populației globului penuria de apă devine din ce în ce mai gravă și cu enorme riscuri.

Banca Mondială, Organizația Națiunilor Unite și alte organizații internaționale și-au creat comisii de experți care studiază situația actuală și fac estimări asupra viitoarelor necesități de apă. În baza acestor studii se stabilesc tot felul de strategii pentru soluționarea marii crize de apă de pe glob.

Pe baza unora dintre concluziile acestor foruri se arată că și în condițiile unor mari îmbunătățiri în privința colectării și distribuției apei, ce vor putea asigura circa 70% din necesitățile globale față de 45% cât sunt în prezent, tot se va resimți o lipsă de apă ce va ajunge la circa 25% din necesar.

Cei mai mulți dintre experții solicitați să-și expună un punct de vedere și să prezinte unele soluții, consideră că există mari limitări în ceea ce privește extracția apei din resursele naturale și acest lucru se va accentua până la mijlocul acestui secol.

Cercetările din domeniul agriculturii au evidențiat și un alt element negativ, care l-a prima vedere a fost neglijat sau chiar combătut.

Aplicarea sistemelor de irigații nu întotdeauna și nu ori unde au adus efectele scontate.

În foarte multe cazuri s-a constatat că irigațiile în loc să asigure producții sporite agricole, au dus la distrugerea terenurilor și la enorme cheltuieli inutile.

Rezultatul unei asemenea situații se poate considera că provine dintr-o

politică economică total greșită și aplicată în urma unor decizii eronate de către conducerea unor țări.

Unul dintre exemplele cele mai concludente în această direcție a fost oferit de situația apei din lacul Aral (situat între Kazakstan și Uzbekistan), unde efectul unei concepții greșite de irigații impusă de conducerea URSS în anii '60 de folosire a apei râurilor care îl alimentau cu apă pentru irigarea unor terenuri total nefertile, a determinat în mai

puțin de 50 de ani scăderea la doar 10% a conținutul de apă inițială a acestui lac.

După aprecierea unor autori, România este și ea una din țările în care problemele de asigurare cu apă sunt mult rămase în urmă.

În prezent numai 52% din populația țării beneficiază de servicii de apă curentă și canalizare; -16% din populație are numai alimentare cu apă (nu și canalizare) iar 32% din populația țării nu dispune nici de apă curentă și nici de canalizare.

Pot oare asemenea condiții de viață a unor țări civilizate și a populațiilor lor să fie socotite ca fiind cele adecvate pentru actualul secol?

Este oare posibil ca în peste 47 de localități să se deversează apele uzate direct în receptorii naturali fără a se aplica vre-un procedeu prealabil de epurare?

Ceea ce este mai grav, așa cum au remarcat mulți analiști, asemenea situații nu se referă la unele sate îndepărtate ci la orașe mari cu sute de mii și milioane de locuitori.

Printre aceste orașe se numără frumoasa capitală București, și multe orașe printre care Craiova, Drobeta Turnu Severin, Brăila, Galați, Tulcea.

Poate Ministerul Sănătății și alte organe de resort să justifice cum după peste două decade de la Revoluție încă se mai mențin asemenea grave situații care periclitează sănătatea și viața oamenilor?

Poate oare actuala și fostele conduceri guvernamentale ale țării să prezinte unele explicații **reale** ale unor asemenea situații ?

Există unele teorii³ care se referă la posibilitatea de folosire a apei fluviilor, mărilor și oceanelor ca sursă de alimentare cu apă și chiar pentru asigurarea hranei populației; prin așa numita „**Apa-cultură**”

Ideea ca atare nu este de neglijat dar ea trebuie gândită nu numai prin prisma rezultatelor ce se pot obține, ci mai ales prin prisma eforturilor – în special a celor financiare - ce trebuie asigurate și al căror rezultate s-ar putea vedea după un timp îndelungat, după eliminarea tuturor riscurilor poluării și a asigurării creșterii resurselor piscicole.

Din păcate experiența a zeci de ani confirmă că marea majoritate a acestor resurse de apă sunt deosebit de poluate.

După unele informații prezentate de experți, rezultă că cele mai obișnuite semne ale poluării apelor sunt păturile verzi ce se găsesc la suprafață (după unele denumiri populare, mătasea broaștei).

Situația este deosebit de alarmantă multe locuri de pe glob.

În Marea Britanie, de exemplu, în ultimele câteva decade, peste 500 de mari bazine au devenit verzi și toxice, datorită poluării.

---

³ John H. Ryther – Photosynthesis and Fish Production in the Sea. Revista „Science” nr. 166, 1969, pg.73-76

De asemenea ploile acide au cauzat catastrofe ecologice de mari proporții în Canada, SUA și în unele țări din N-V Europei.

Ecologii dau ca exemplu Suedia, unde din cel 85.000 de lacuri, peste 16.000 au devenit acide și circa 5.000 s-au depopulat total de pești.

Apa dulce contaminată și rezervele de apă ținute în condiții neigienice sunt cauza a peste 10% din totalul îmbolnăvirii populațiilor din țările în curs de dezvoltare

Poluarea apelor provine și din aruncarea zilnică a tone de tot felul de reziduuri industriale, chimicale și chiar reziduuri nucleare.

În plus nu trebuie uitat și nici neglijat riscul poluării provenit în urma unor accidente provocate de explozii și distrugerea unor platforme petrolifere.⁴

Un fapt ce merită reținut este și situația poluării Mării Negre.

În ultimele decade ale secolului precedent, Marea Neagră a suferit deteriorări deosebit de grave datorate eroziunii costiere, unor accidente

Petroliere care au provocat poluarea cu țitei.

Opinia unor specialiști ecologi este aceea că asemenea accidente vor continua și se vor înmulți datorită convențiilor încheiate privind transportul de petrol din Marea Caspică spre diverse țări din Europa occidentală.

Această opinie bazată pe diverse studii efectuate în ultimii ani confirmă tot odată că Marea Neagră, această enormă bogăție de care beneficiază România, este una din mările cele mai poluate din lume.

Un alt factor nociv este cel al contaminării apelor cu arsenic.

Date oficiale confirmă că acest gen de contaminare a apelor subterane cu arsenic a fost raportată în ultimii ani în peste 20 de țări din întreaga lume.

Contaminare se regăsește în apele subterane de mică adâncime și care sunt folosite în scopuri potabile și pentru irigații.

După opinia unor specialiști, concentrațiile mai mari decât cele admisibile prin standardele internaționale (pentru apa potabilă, de exemplu, de 10 micrograme / litru), pot cauza leziuni ale pielii și diferite tipuri de cancer.

Statisticile medicale⁵ confirmă că în prezent sunt afectate de asemenea contaminări peste 130 de milioane de persoane.

În general arsenicul din ape se regăsește mai mult în apele din apropierea zonele rurale și a zonelor miniere și provine din deșeurile de

---

⁴ Vezi cazul imensei pete de petrol din Golful Mexic provocat la 20 aprilie 2010 datorită exploziei de pe platforma petroliferă Deepwater Horizon a companiei petrolifere engleze BP, socotită ca fiind una dintre cele mai mari catastrofe ecologice din istorie. Pentru detalii suplimentare, vezi și Enciclopedia Wikipedia.

⁵ Nordstrom 2002 și Nickson et al 2005

extracție și prelucrare a mineralelor, din excrementele păsărilor de curte și a porcinelor, din hrana animalelor și din folosirea pesticidelor.

Efectele contaminării cu arsenic au constituit obiectul unor studii efectuate de către FAO (cu finanțare din partea Programului Națiunilor Unite pentru Dezvoltare – PNUD), încă din 2001 în Bangladesh. Rezultatele acestor studii au confirmat existența și transferul de arsenic în culturile de, orez ceea ce afectează sănătatea populației din Bangladesh și din alte țări importatoare de orez.

Rapoartele FAO se referă la necesitatea imediată a tratării acestor ape cu soluții anihilante pentru a reduce procentul de arsenic la limitele admisibile pentru consum, precum și asigurarea unor sisteme de management al apelor folosite pentru băut și în agricultură. În diverse țări

Alte opinii se referă la posibilitatea de desalinizare a apelor din mări și oceane.

O asemenea soluție ar putea asigura cu apă o mulțime de nevoi în special pentru nevoile curente ale unor țări care în prezent simt în mod stringent lipsa apei în special din Asia, Africa și Orientul Mijlociu.

Cu toate că din punctul de vedere al costurilor unui asemenea procedeu s-au obținut unele rezultate pozitive, ajungându-se după opinia unor specialiști, la circa 0.5 dolari per metru cub de apă (și cu perspectiva în continuare de reducere a acestui cost), sunt încă unele inconveniente ce rezultă din volumul de apă ce se poate obține.

După calcule realizate de către institutele de cercetări din diverse țări, specializate pe problema apelor, printr-un asemenea procedeu s-ar putea obține circa 20 miliarde de galoane de apă pe zi.

Cifra aceasta părea deosebit de impresionantă la data când s-a oficializat și ținându-se seama de tehnicile de desalinizare existente la data respectivă (1984).

Ulterior când s-a calculat necesarul de apă desalinizată de care au nevoie numai Statele Unite, și care se ridică la circa 700 miliarde galoane zilnic, desalinizarea a ajuns să fie considerată ca o soluție (cel puțin în prezent) utopică.

S-ar putea ca într-un viitor nu prea îndepărtat, această idee să fie reluată și folosită în special în țările care suferă în mod deosebit de lipsa de apă și când problema surselor energetice necesare pentru aplicarea tehnologiei desalinizării să-și găsească rezultate eficiente.

Opinia unor ecologi, sociologi și economiști este aceea după care gradul de sărăcie a unei țări poate fi considerat ca fiind *o problemă deosebită și unică, atunci când este vorba de țările defavorizate, din cauza lipsei de resurse vitale necesare pentru a asigura apa potabilă și posibilitatea de distribuție pentru necesitățile întregii populații.*

Un fapt considerat ca prioritar este acela al dezvoltării suprastructurilor în special în țările mult rămase în urmă, și care ar ușura distribuția apei și a produselor alimentare până în colțurile cele mai îndepărtate ale acestor țări.

Din acest punct de vedere merită menționat și luat drept exemplu planurile Chinei.

China și-a propus să investească 608 miliarde (dolari SUA) în proiecte privind folosirea apei.

Pe baza unor informații oficiale prezentate de către un reprezentat al Administrației dela Beijing, China și-a propus să-și intensifice eforturile pentru a promova conservarea apei, precum și utilizarea într-un mod rațional a resurselor disponibile de apă.

Proiectul care se referă la îmbunătățirea conservării apei va fi terminat până la sfârșitul următoarei decade.

Guvernul și-a propus să încurajeze, de asemenea, și obținerea unor împrumuturi precum și unele investiții particulare destinate acestui mare proiect

" Seceta severă în sud-estul Chinei din ultimii ani precum și inundațiile grave și fluxurile de noroi, din multe regiuni in au marcat unele puncte slabe ale infrastructurii apei", și care vor trebui remediate cel mai târziu până în următoarea decadă

Purtătorul de cuvânt al guvernului a menționat că în următorii 5 ani vor fi irigate peste 2.7 milioane de hectare de terenuri arabile; iar p Valorificarea apei râurilor majore va fi unul din obiectivele prioritare ce se vor realiza în cursul Planului cincinal (2011-2015).

*

*   *

În momentul de față multe dintre conflictele la nivel mondial între națiuni, inclusiv cea dintre Israel și Siria, de exemplu, sunt provocate tot de necesitatea asigurării drepturilor de apărare a resurselor de apă.

Ultimele câteva decade au confirmat și mai mult grava problemă a lipsei de apă; în plus trebuie luat în considerație că pe an ce trece dezvoltarea industriei și poluarea excesivă influențează într-un mod negativ posibilitatea de folosire a apelor fluviilor și mărilor .

Politologi afirmă că *este deosebit de greu de a negocia orice tip de tratat în cazul în care națiunile sunt implicate în lupta pentru asigurarea resursele de apă ce provin din râuri sau fluvii ce au cursuri între diferite țări.*

În prezent există mai mult de 12 națiuni care primesc 75% din apa de la râurile din amonte și care curge prin țări ostile.

Prea puțină apă, și populația globului în continuă și rapidă creștere, a constituit din cele mai vechi timpuri, constituie în prezent și mai mult ca sigur va constitui și în viitor o sursă de discordii ce provoacă îngrijorarea întregii lumi.

Chiar dacă perioada 2005-2015 este socotită de către unele foruri mondiale ca fiind decada asigurării cu apă destinată „supraviețuirii” multor popoare (nevoia de apă devenind una din problemele stringente ale vieții pe Pământ și cu enorme implicații economice și sociale) pentru a nu provoca încă o panică și o stare de tensiune mondială, ea se discută în prezent mai mult în spatele unor uși închise.

Așa cum se știe, evoluția civilizației lumii a depins întotdeauna și va continua și în viitor să depindă de câțiva factori esențiali printre care: energia, mijloacele de subzistență, schimbările climaterice și în mod special asigurarea cu apă.

Prin importanța ei deosebită această problemă a lumii ar putea determina într-un viitor nu prea îndepărtat unele modificări pe harta geopolitică a lumii.

... Singurul lucru pe care lumea îl speră este ca asemenea modificări să nu fie rezultatul unor conflicte armate.

Dr. Alex Berca
Annapolis, MD
SUA

**O decizie bună
sau rea ?**

O decizie bună sau rea ?

Întreaga lume urmărește de luni de zile acțiunile întreprinse de Statele Unite în diverse domenii economice, politice și sociale.

Lumea vrea să vadă care sunt tendințele și orientarea actualei administrații de la Washington și care sunt soluțiile de ieșire din cele două războaie în care Statele Unite sunt implicate de ani de zile și care au adus pierderi de vieți și enorme cheltuieli financiare .

Din păcate în locul soluțiilor mult așteptate americanii s-au pomenit la jumătatea lunii martie 2011, cu știri despre o nouă decizie a Președintelui Obama de a porni un război împotriva Libiei, sau mai bine zis împotriva administrației colonelului Muammar Gaddafi, cunoscut în lume ca un dictator criminal ce își terorizează și își omoară propriul popor fără nici un scrupule.

Decizia președintelui Obama de a porni un război împotriva lui Muammar Gaddafi este sub un mare semn de întrebare și tot odată sub focul unor lungi discuții controversate între parlamentarii americani.

Pe de o parte unii dintre aceștia chiar dacă sunt susținători ai politicii democratice își pun întrebarea dacă un asemenea război are o justificare în general și în special în momentul de față pentru politica Statelor Unite și pentru poporul american, când SUA este implicată încă în războaiele din Afganistan, din Pakistan și încă nu s-a clarificat definitiv situația din Irak și are o enormă armată plasată în nenumărate puncte „fierbinți” de pe întregul glob.

Pe de altă parte kongresmenii republicani consideră decizia Președintelui ca fiind o gravă încălcare a principiilor constituționale care menționează în mod expres rolul și puterea decizională *numai* a Congresului SUA de a aproba sau nu declanșarea unei acțiuni militare împotriva unui agresor al SUA.

A fost sau este Libia sau colonelul Gaddafi un inamic al Statelor Unite sau a acționat în vreun fel împotriva Statelor Unite?

S-a dezbătut această decizie în cadrul Congresului înainte de 19 martie 2011 când președintele Obama a decis și a dispus intervenția militară americană?

A primit președintele Obama, în calitate de comandant suprem al armatei SUA, aprobarea declanșării unor acțiuni militare în Libia?

Este adevărat că Libia este încă una din țările care deține rezerve importante de petrol și din surse oficiale circa 90% din veniturile acestei țări provin din exportul de petrol.

Este oare aceasta cauza prezenței Statelor Unite și în această parte a lumii?

Iată unele dintre întrebările justificate pe care și le pun mulți cetățeni americani și din alte colțuri ale lumii.

Nu s-au încheiat acțiunile militare ale SUA în diverse zone, nu a încetat riscul de a fi omorâți și răniți sute și mii de soldați, nu s-au încheiat enormele cheltuieli legate de aceste războaie și cele care vor urma pentru refacerea acestor țări și cu toate acestea s-a deschis un nou cont de cheltuieli de alte bilioane de dolari destinate acestor noi operațiuni militare.

Pentru ce toate acestea?

Iată o întrebare justificată care și-ar merita o explicație din partea Președintelui și al purtătorilor lui de cuvânt.

Desigur, fiecare om înțelege care a fost și este politica de teroare și crimă introdusă în Libia de colonelul Gaddafi.

Oricine poate fi de acord că o asemenea politică și crima practică depășește oricine limită a normalului și oricine poate și trebuie să fie de acord de a se condamna o asemenea politică și faptele săvârșite de un asemenea conducător criminal.

Pentru cei care au trăit în condițiile comunismului impus prin forța armelor sovietice și susținut zeci de ani de către dictatorii comuniști, o asemenea politică nu face decât să fie o gravă și deosebit de tristă amintire, și acești oameni știu și le repugnă asemenea grave realități.

Dar de la condamnarea unor asemenea fapte și de la solidaritatea firească cu poporul răsculat împotriva unei asemenea politici și până la implicarea prin acțiuni militare a Statelor Unite într-un al treilea război, este o cale deosebit de lungă și deosebit de costisitoare din toate punctele de vedere.

Nu trebuie uitat nici o clipă că toate aceste cheltuieli financiare referitoare la acțiunile militare trebuie să fie suportate de către poporul american în prezent și pentru încă foarte mulți ani de acum înainte.

Merită eliminarea colonelului Gaddafi din funcția de conducere asemenea eforturi?

Este oare colonelul Muammar Gaddafi singurul dictator care își asuprește poporul și nu îi acordă drepturile și libertățile de care se bucură alte popoare din întreaga lume civilizată?

Câți asemenea gaddafiști încă mai există pe glob?

Este suficient să ne reamintim că în 1982, de exemplu, în Yemen, Havez al-Assad, un dictator ultra înrăit împotriva propriului popor, a dispus armatei să bombardeze orașul Hama, unde începuseră revolte împotriva politicii sale dictatoriale.

Peste 20000 de oameni au murit în urma acestui masacru.

Fiul acestui dictator, actualul președinte al Yemenului, Assad preluând obiceiurile tatălui său continuă să-și asuprească poporul.

În ultimele săptămâni ale lunii mai 2011, au început noi proteste împotriva acestui dictator, iar poliția și armata la indicația lui Assad, nu ezită să-i împuște pe protestatari.

Cum se poate explica faptul că nici America și nici alte țări membre ale NATO nu au intervenit în timpul conducerii dictatorului Havez al-Assad și nu intervine nici acum în această țară pentru a-l înlătura și pe actualul dictator criminal, Assad ?

Să fie oare faptul că Yemenul nu are o rezervă de petrol ce ar putea constitui vreun interes pentru anumite țări occidentale?

După informații oficiale, întrucât extracția de petrol nu este prea mare, Yemenul nu este membră a OPEC, iar după unele studii efectuate de Banca Mondială asupra rezervelor de petrol al acestei țări s-ar putea ca rezervele Yemenului să se reducă drastic ajungând la zero în următorii

5-6 ani.

Desigur că în lumina unei concepții și aplicării unor principii democratice nici pe departe nimeni nu poate fi de acord cu o asemenea politică dictatorial-criminală, dar oare trebuie America să fie un polițist al lumii și să pornească războaie împotriva tuturor acestor dictatori care încă mai există în lume?

S-ar putea ca la un anumit moment dat chiar și decizia președintelui Obama referitoare la acțiunea din Libia, să fie considerată de către unii ca un act nu numai neconstituțional dar chiar o încălcare a principiilor democratice, o asemenea decizie ne fiind un rezultat al unor dezbateri și aprobări ale reprezentanților poporului american stabilite prin hotărârea Congresului.

Acesta este motivul pentru care Camera Reprezentaților a votat oprirea oricăror finanțări a operațiunilor militare din Libia (din păcate, după ce deja s-au cheltuit zeci de milioane de dolari).

La încercările președintelui Obama de a-și justifica decizia luată privind acțiunile militare din Libia, kongresmenii consideră ca fiind necesară retragerea imediată a oricăror trupe din Libia și retragerea dreptului de decizie care i s-a acordat *în mod temporar* președintelui de a acționa prin acțiuni militare în anumite cazuri special justificate.

De fapt chiar și în ipoteza în care i s-a acordat un asemenea drept și un asemenea termen temporar, trebuie știut că acest termen este deja depășit și el nu s-a referit nici pe departe la cazul Libiei.

O asemenea situație este cu atât mai gravă cu cât se consideră că după cum se desfășoară evenimentele din Libia, un asemenea război civil poate dura încă multe luni în șir.

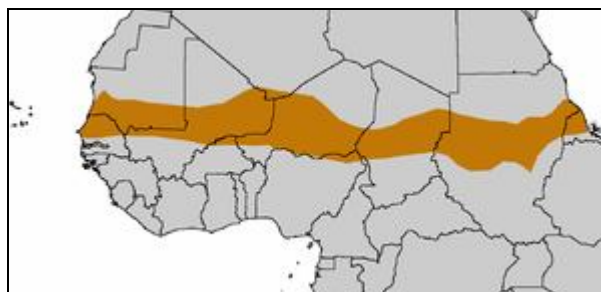
Păreră ministrului francez al apărării, Gerard Languet, este că *acest conflict armat poate dura mult mai mult decât se așteaptă Statele Unite și celelalte țări occidentale.*

De fapt de o asemenea perspectivă se tem și americanii cu atât mai mult cu cât s-ar putea să existe și riscul implicării organizației teroriste Al-Qaida, într-o asemenea conflagrație. Al-Qaida este mai mult ca sigur dispusă să-i ajute pe protestatari, cu armament și instructori militari.

Așa cum se aprecia la un anumit moment dat de către unii observatori ai politicii desfășurată de Al-Qaida, „ea s-a extins într-un mod similar cu lanțul de restaurante de „fast food”, deschizându-și sucursale în foarte multe țări”.

Riscul implicării acestei organizații, ar însemna crearea unei mari destabilizări a întregii regiuni a Sahelului, ce acoperă peste 5000 Km între Oceanul Atlantic și marea Roșie.

Pentru cei care nu sunt familiarizați cu informațiile despre această parte a lumii, amintim că Sahelul este o zonă ce trece de la Vest spre Est peste continentul african și atinge țări cum ar fi: Senegalul, Mauritania, Mali, Burkina Faso, Algeria, Nigeria, Sudanul și Ciadul.

O destabilizare a acestei zone imense poate crea perturbări geopolitice deosebit de mari pe întregul glob, lucru care sunt convins că nu îl poate dori nimeni.

Eforturile de calmare a spiritelor tensionate din zonă și eliminarea lui Gaddafi din funcția de conducere a Libiei, nu este nici ușoară și nici nu se poate rezolva peste noapte, cu toate eforturile militare actuale.

Sigur că până la urmă se va rezolva, dar cât timp va mai dura și cu ce sacrificii încă nimeni nu poate aprecia.

După unele informații recente dar încă ne confirmate, Administrația de la Washington, se preocupă de soluționarea acestui război civil prin găsirea unei țări unde Gaddafi ar putea să se refugieze.

De fapt și Gaddafi știind că timpul ce i-a mai rămas nu este de partea lui, ar fi lansat ideea după care decizia de a părăsi țara ar fi condiționată de câțiva factori esențiali pentru el printre care: asigurarea la plecarea din țară a unei sume de bani suficientă pentru ai asigura o viață confortabilă pe tot restul vieții și să fie protejat de Curtea Penală Internațională, pentru a nu fi judecat și condamnat pentru toate atrocitățile pe care le-a săvârșit.

Implicată în aceste tranzacții destul de dificile ce se desfășoară între colonelul Gaddafi și populația protestatoare, Rusia prin Președintele Dimitry Medvedev speră să găsească o soluție pașnică care să ducă în primul rând la reducerea sau chiar oprirea numărului victimelor și a distrugerilor ce au loc ca urmare a avalanșei de bombardamente asupra unora dintre orașele mari ale Libiei printre care Tripoli și Benghazi.

În același timp populația libiană și din alte țări se tem de faptul că plecarea lui Gaddafi din Libia ar fi însoțită de ordinul pe care l-ar da de incendiere a unor puțuri petrolifere ceea ce ar provoca enorme pagube financiare pentru această țară care este atât de grav distrusă în prezent.

Pentru a prevenii asemenea catastrofe, China care este direct interesată de bogăția rezervelor de petrol a acestei țări, încearcă pe diverse căi diplomatice să-și asigure în primul rând relații bune atât cu administrația actuală a lui Gaddafi (în ipoteza că ar rămâne în Libia, cât și cu reprezentanții noii guvernări în cazul în care aceștia ar ieși victorioși din acest război civil).

Pentru acest joc dublu, administrația de la Beijing a acceptat primirea lui Abdelati al-Obeidi, ministrului de externe al administrației lui Gaddafi cu care s-au purtat discuții și i s-au promis anumite suporturi cât și primirea lui Mahmud Tibril, ministrul de externe al Consiliului Național de Tranziție căruia i s-a promis de asemeni suporturi considerabile în ipoteza în care ostilitățile vor fi câștigate de către forțele populare.

Situația este mai mult decât încurcată și din toată această confuzie generală, poporul libian are de suferit fiind lipsit de mijloacele esențiale ale subzistenței și de tot ceea ce primeau prin import în schimbul vânzării petrolului.

Referindu-se la această situație dificilă în care trăiește poporul libian, ministrul de externe al Italiei, Franco Fratini într-un interviu dat în urmă cu câteva săptămâni, spunea: *cel mai important lucru în momentul de față este oprirea ostilităților militare care au început de peste câteva luni, pentru a se putea asigura acordarea ajutoarelor umanitare de care are nevoie populația acestei țări.*

În același timp, unii politologi și experți militari din Europa consideră că NATO trebuie să fie cel care să-și manifeste prezența într-un mod mult mai activ, să-și intensifice acțiunile într-un mod deosebit pentru

a continua să-l țină pe Gaddafi cât mai izolat de cei ce vor să-l ajute și să nu-i dea timp să-și refacă forțele militare distruse și să se reorganizeze.

Ce se va întâmpla în viitoarele câteva săptămâni cu Gaddafi, cine vor fi câștigători acestei conflagrații, precum și cum se va rezolva decizia bună sau rea, a președintelui Obama, de a scoate America din acest război, sunt alte semne de întrebare la care întreaga lume și în special poporul american ar vrea să aibă răspunsuri cât mai urgente.

Dr. Alex Berca
Annapolis, MD

CUPRINS

Apa - sursă immanentă a vieții.....	2
O decizie bună sau rea ?.....	13